

Tommi Aulasmaa

Etsin

Etsin

Tommi Aulasmaa

Etsin

Teokset

Karvakäsi José – ja muita tarinoita (2016)

Lehmänpotkun koulu – ja muita tarinoita (2018)

Ei pysynyt pinnalla Karjalainen (2019)

Kirjassa viitataan seuraaviin teoksiin:

s. 147 Linkola, Pentti. Toisinajattelijan päiväkirjasta. Helsinki: WSOY, 1979.

s. 153 Salovuori, Tuomo. Luonnon lahjoja. Helsinki: Kirjapaja, 2020.

s. 183 Aleksijevitš, Svetlana. Tsernobylista nousee rukous. Helsinki: Tammi, 2017.

© 2022 Tommi Aulasmaa

Kannen kuva: Janne-Antti Latvala

ISBN 978-952-80-6292-9

Kustantaja:

BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja:

BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

Annelle, minun Kaarinalleni

etsin

- etsiä verbin 1. persoonan preesensin aktiivin indikatiivi muoto

koettaa saada näkyviin, käsiinsä, käyttöönsä, haltuunsa
jokin kateissa, tietymättömissä oleva.

Etsin kadonnutta farkkupaitaani.

- kameran suuntauslaite, jonka avulla nähdään kuvaan tuleva kohteen osa

Hymykuoppaiset kasvosi täyttävät etsimen.

PROLOGI

Tiedän paidan olevan muotia, kun se käsissäni suuntaan jännittyneenä sovituskoppiin. Riisun takkini ja paitani. Hyväilen sormenpäilläni kangasta, joka halppisfarkkujeni kovan ja karhean pinnan jälkeen tuntuu hennolta. Avaan napit. Valkoisuuttaan loistavina ne korostavat paidan sini-syyttä ja arvokkuutta. Hetken luulen peilin vääristävän, kun paita ei roikukaan päälläni kuten tavallisesti, vaan on kuin mittatilaustyönä juuri minulle tehty. Se istuu harti-oista täydellisesti, olkasaumat ovat kohdillaan ja hihat oikean pituiset. Ja kaiken kruunaa vasemman rintataskun sivussa huomaamattoman pienestä punaisesta lapusta loistavat valkoiset kirjaimet - *Levis*.

Kun astun kopista ulos ja huomaan myyjän minua mitailevissa silmissä hyväksynnän, ymmärrän sanonnan - *vaatteet tekevät miehen*. Kun myyjä vielä pyörähtelee ympärilläni, nyökyttelee päätään ja viimeistelee kierroksensa silittelemällä hartioitani olkapäitä kohti ja taputteleamalla olkavarsiani, tiedän tehneeni elämäni kaupan.

Kun poistun kaupasta, paidan tekemä iso lovi kesätyörahoissani ei poista onnellisuuttani. Aavistan monen asian muuttuvan.

ISI, KATO! EIKS oo hieno!

- No on! Oletko sä tehnyt sen ihan ite?

- Oon. Kukaan ei auttanu.

- Onko äiti jo nähnyt sen?

- Ei. Mä halusin näyttää sen ekaks sulle.

*- No se oli kiltisti tehty. Mutta pyydetäänkö äiti katso-
maan myös?*

- No joo. Äitii! Äitii! Tuu tänne!

Äiti saapuu huoneeseen.

- Onko täällä joku hätä?

- Kato äiti mitä mä tein!

- Ei mutta tuohon on tosi komea. Auttoiko isi sua?

- Ei yhtään.

*- Kyllä on hieno. Karokin haluaisi varmaan ihastella
sitä.*

- Joo, mut ei saa rikkoo.

- Isi varmaan katsoo Karon perään.

- Juu, laske vaan lattialle.

- Ruoka on kohta valmista.

- Tullaan sitten.

- Isi, vahdi Karoa!

- Konttaava kauhu tulee ja tuhoaa edestään kaiken.

Armottomasti se etenee, mikään ei pysäytä sitä.

- Isi!

*- Mitä Konttaava kauhu näkeekään edessään? Pilviä
hipovan maailman korkeimman tornin. Onko tornista*

vastusta vai onko se vain pieni suupala matkalla kohti vieläkin suurempia saaliita?

- Isi. Älä laske Karoa tornin luokse.

- Konttaava kauhu vaanii ja etenee määrätietoisella vauhdilla edessään olevaa tornia kohti. Se ojentelee kaikinmieläisiä kouriaan ja on juuri nappaamaisillaan...

- Syömään!

- Äiti! Karo on melkein tornilla.

-...tornin alimmaisen palikan, kun Kaikkien lasten kauhu kaappaa sen syliinsä. Eikä Kaikkien lasten kauhu tyydy yhteen saaliiseen, vaan lähtee jahtaamaan Tornirakentajaa, joka juoksee kiljuen kohti turvapaikkaa, Kaikkien lasten ruokkijaa. Tornirakentaja pääsee kuin pääsee-kin tällä kertaa turvaan ja voi huokaista helpotuksesta, mutta vain hetkeksi.

- Äiti, isi taas hupsuttelee.

- Sellaisia ne isit on.

- Konttaava kauhu lentää halki ilmojen ja laskeutuu omalle paikalleen lähelle Kaikkien lasten ruokkijaa. Kaikkien lasten kauhu käy myös ilmoittautumassa...

- Yök. Mä en kyllä koskaan pussaile poikien kanssa.

-...ja istuutuu omalle paikalleen.

- Kaikki koolla. On meillä kiva perhe. Iiris, ojenna lautanen tänne.

- KUVAUKSESI PERUSTEELLA, NE ovat näköjään palanneet.

- Niin.

- Ja niistä sinä halusit puhua tänään?

- Kyllä.

- Tulevatko ne säännöllisesti?

- Joo.

- Joka yö?

- Miltei.

- Toistuvatko ne aina samanlaisina?

- Lähestulkoon.

- Nämä painajaiset, niissä on aina samat...

- Unet.

- Anteeksi?

- Unia. Ne ovat unia, eivät painajaisia.

- Aivan. Unissa, niissä on siis aina sama perhe: isä, äiti ja kaksi lasta.

- Kaksi tyttöä. 5-vuotias liris ja alle vuoden ikäinen Karoliina. liris on leikki-ikäinen, hyvin innokas rakentelemaan ja piirtelemään kaikenlaista. Hänellä on ilmiömäinen mielikuvitus. Hän loihtii tyhjästä ihan mitä vaan. Karoliina taas on utelias, hän menee joka paikkaan ja tutustuu ympäristöönsä.

- Kuulostavat mukavilta lapsilta. Ovatko perheen vanhemmat sinulle tuttuja?

- Ovat.

- Oletko sinä tuon perheen isä?
- Kyllä.
- Mutta oikeasti sinulla ei ole perhettä?
- Ei.
- Monesti alitajuntamme työskentelee yöllä ja rakentaa meille maailmoita, jollaisia toivoisimme oikeasti olevan. Onko perheen äiti todellinen vai muistuttaako hän jotain tiettyä naista?
- Ei muistuta.
- Ei muistuta?
- Ei. Hän on oikeasti olemassa.
- Ja sinä tunnet hänet.
- Kyllä.
- Tiedät myös hänen nimensä.
- Kyllä.
- Oletteko ystäviä vai jotain muuta? Miten hyvin tunnette toisenne? Ja mitä teette yhdessä?
- Mä kerron hänelle tarinoita.
- Millaisia tarinoita?
- Kerron yhteisistä hetkistämme ja miten olen kokenut ne, ja ehkä vielä joskus yhteisestä tulevaisuudestamme.
- Teillä on siis takana yhteistä menneisyyttä ja edessä ehkä yhteinen tulevaisuus. Onko tuo toistuva uni osa sitä tulevaisuutta?
- Toivottavasti.
- Milloin olette viimeksi tavanneet?
- Noin 30 vuotta sitten.

-HEI. KIVA, KUN pääsit tulemaan.

Äitini, joka on Pikku-Myyin kokoinen, mutta olemukseltaan ja temperamentiltaan kuin Pekka Puupään topakkaa Justiina-vaimo, on minua vastassa. Seremoniamestarina hän on valmis aloittamaan tutun ja ennalta arvattavan turvallisen, mutta samalla ahdistavan seremoniansa.

Kun livahdan hänen ohitseen lapsuudenkotini eteiseen, livahtaa itsevarmuuteni naulakkoon ripustamani takkini uumeniin ja epävarmuus riisuu minut alastomaksi. Äidin katseen alla kutistun jälleen pieneksi ja araksi, nuhteita pelolla odottavaksi koulupojaksi. Valvova lastentarhanopettajansilmä tarkkailee minua herkeämättä.

Katselen hämilläni lattiaa.

- Anton, halataan. Siitä on taas pitkä aika. Sinun pitäisi käydä useammin. Ja syödä enemmän. Katso nyt itseäsi.

Vapautettuaan minut pakollisesta tervetulohalauksesta äiti taluttaa minut peilin eteen. Ujo pikkupoika liian isoissa, roikkuvissa vaatteissa vahvistaa hänen sanojaan ja oikeassa olemistaan.

- Pitkät hiukset eivät mielestäni edelleenkään sovi sinulle, hän sanoo moittivasti ja sipaisee etuhiukseni sivuun.

Muistot heräävät kuin uinuva karhu kesken talviunien ja piirtävät peilikuvani viereen pitkätukkaisen yläasteikäisen teinin. Saan niskavilloistani juuri ja juuri otteen, joten ilman hiustenpidennystä en muistuttaisi nuoruusikäistä itseäni edes parhaimmissa unelmissanikaan.

Äiti silittää hartioitani kaulalta olkapäihin kuin olemattomia ryppyjä poistaakseen. Ehdin nähdä vilauksen myötätunnon ja säälin sekaisesta ilmeestä, ennen kun hän taputtelee olkavarsiani ja kääntyy keittiöön.

- Ruoka on valmiina.

Äidillä on niin paljon asiaa, ettei katkeamattomalta puhe-
tulvaltaan ehdi edes syömään. Minä syön sitten hänenkin
edestään hyvällä ruokahalulla. Vaikka en kiinnitä hänen
puheisiinsa sen suurempaa huomiota, vapaan kosken
lailla ryöpsähtävät sanat ovat hukuttaa minut.

Vaikuttaakseni kiinnostuneelta nyökkään välillä haja-
mielisesti.

- Niin, että otatko sen? Saisi näitä tavaroita vähem-
mäksi.

Hätkähdän.

- Niin mitä kysytkään?

- Anton, sinä se et muutu, aina olet omissa maailmois-
sasi. Niin että otatko sen laatikon mukaasi vai laitanko sen
roskiin? Tästä on puhuttu jo aiemmin.

Nyökkään äidille mieliksi.

Kun raahaan painavaa pahvilaatikkoa hissittömän talon
kolmanteen kerrokseen alakerran häkkivaraston sijaan,
toivon kaiken vaivannäköni jälkeen sen sisältävän edes jo-
tain tärkeää. Pääsen vaivoin sisälle. Kun rojautan laatikon

Voisin katsoa sinua ikuisesti. Tulet lähelle, täytät etsimen: kaikki muu karsiutuu ylimääräisenä ja turhana näkökentästäni. Näen vain ja ainoastaan sinut.

Vanha valokuva herättää keski-ikäisessä miehessä muistoja. Missä mahtaa olla nuoruuteni rakkaus ja farkkupaitani?

Alkaa etsintä, mutta mitä mahtaa löytyä?

